

வாழ வழிகாட்டும் அருட்பாடல்கள்

சைவ முன்னேற்றச்சங்க வெளியீடு

பதிப்புரை

சைவசமய குரவரும், ஏனைய அருளாளர்களும் எமக்கு அளித்துள்ள அருட்பாடல்கள் ஏராளம். அவற்றுள் இவ்வுலக வாழ்வில் நாம் விரும்பும் பணம், பதவி, மணவினை, தேகககம், நாட்டுக்கு மழை, துண்பவிடுதலை, மனஅமைதி மட்டுமல்லாது மறு உலக வாழ்வில் வேண்டுவனவற்றையும்- ஏன் வீடுபேற்றையும்கூடத் தரவல்ல தோத்திரங்கள் உள்ளன. நம்பிக்கையுடனும், பக்தியுடனும் உரிய அருட்பாடல்களைத் தொடர்ந்து பாராயணம் செய்துவரின் வேண்டியவற்றை அடையலாம் என்பது அடியவர் அனுபவம்.

பொதுவான பாராயணம், கூட்டுவழிபாடுகளுக்குப் பயன்படத்தக்க அருட்பாடற் தொகுதிகள் பல எமது சங்கத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஒரு குடும்பத்தில் அன்பிற்குரிய ஒருவர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்துவிட்ட நேரத்தில், யாருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வதெனத் தெரியாது அங்கலாய்க்கின்ற அந்த நேரத்தில், மனத்துக்கு அமைதி தரக்கூடிய தோத்திரப் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து இப்போது வெளியிடுகிறோம். குடும்பத்தில் உள்ளவர்களும், துக்கம் பகிர்ந்து கொள்ள வருகிறவர்களும் தனித்தும் கூடியும் பிரார்த்தனை செய்தற்கு இவை உகந்தவை.

இவ்வாறான கவலைமிகுந்த வேளையில் என்ன என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரியாமலோ, தெரிந்தும் பதற்றத்தினாலோ குழப்பமுறுவது மக்கள் இயல்பு. அந்நேரத்தில் உதவக்கூடிய குறிப்புக்களும், இறுதிக்கிரியைகள் பற்றிய விபரங்கள், விளக்கங்களும், தொடர்ந்து நடைபெறவேண்டிய காரியங்களும் இவ்வெளியீடில் இடம் பெறுகின்றன.

திரு.க.குணரத்தினம் அவர்கள் 13-09-2000 இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்கள். அவர் இருந்தபோது எமது சங்கத்துக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக விளங்கினார். கலசம் சஞ்சிகை மூலம் பல அரிய கருத்துக்களை வாசகர்களுக்கு வழங்கினார். அன்னாரின் நினைவாக சங்கத்தின் வெள்ளி விழா ஆண்டின் விசேட வெளியீடாக இது வருகிறது. இதனை வெளியிடுதற்கு உறுதுணையாக இருந்த திரு.குணரத்தினம் அவர்களின் குடும்பத்தாருக்கு எமது உள்மார்ந்த நன்றி உரியது.

சிவ.அசோகன்

வெளியீட்டுத்துறைச் செயலாளர்
சைவ முன்னேற்றச் சங்கம். UK

01-09-2002

—
சிவமயம்

வாழ வழிகாட்டும் அருட்பாடல்கள்

அந்திம காலத்தில் பாராயணம்
செய்தற்குக்கந்தவை

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய சிவபுராணம்

திருச்சிற்றும்பலம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சின் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமமாகி நின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகுன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவா ருண்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சேரோன் கழல்வெல்க
சசனடி போற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவனடி போற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவவெனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ஓாலே யவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழுச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஒய வுரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மன்னிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்

பொல்லா வினையேன் புகழுமா நொன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக் மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் போய்க் கணங்களாய்
 வல்லகர் ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யவென் னுள்ளத்துள் ஒங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஜயா எனவோஸ்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மினிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பின்
 நாற்றத்தி னேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றும் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்களோர் ஐந்துடையாய் விண்ணேர்க் கேள்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
 புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவழக்கு மூடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்கு
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ஞாகும்
 நலந்தா விலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்கட்டு
 தேசனே தேனார் அழுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேசஅருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அழுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஒராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பழும் துப்பழும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
 சோதியனே துன்னிருளே தொன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுனுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
 காக்கும் எங்காவலலே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
 தோற்றுச் சுட்ரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான வுண்ணார் அழுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேனம் மையா அரனேயோ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிஸ்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரும்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லல் பிறவி யறுப்பானே ஒவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்

புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட் டைம் மேலுந்தி அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள்செய்வான் அமருங்கோயில் வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழவதிர மழையென்றஞ்சிச் சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்கும் திருவையாறே.

பல்வீழ்ந்து நாத்தளர்ந்து மெய்யில்வாடிப் பழிப்பாய வாழ்க்கை ஒழியத்தவம் இல்குழிடங் கருதி நின்றீரல்லாம் இறையே பிரியா தெழுந்தபோதும் கல்குழரக்கன் கதறச் செய்தான் காதலியும் தானும் கருதிவாழும் தொல்சீர்க் கடந்தைத் தடஸ்கோயில்சேர் தூங்கானை மாடம் தொழுமின்களே.

நீ நானும் நன்னெஞ்சே நினைகண்டாய் யாற்றிவார்
சா நானும் வாழ்நானும் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூ நானும் தலை கம்பபப் புகழ்நாமம் செவிகேட்ப
நா நானும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.

இன்றுநன்று நாளைநன்று என்றுநின்ற இச்சையால்
பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போகவிட்டுப் போதுமின்
மின்தயங்கு சோதியான் வெண்மதி விரிபுனல்
கொன்றைதுன்று சென்னியான் கோடிகாவு சேர்மினே.

தந்தையார் போயினார் தாயாரும் போயினார் தாழும் போவார்
கொந்துவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டு போவார்
எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியால் ஏழை நெஞ்சே
அந்தணா ரூபதொழு துய்யலாம் மையல்கொண் டஞ்சல் நெஞ்சே.

பாவமேவும் உள்ளமோடு பத்தியின்றி நித்தலும்
ஏவமான செய்துசாவ தன்முனம் இசைந்துநீர்
தீபமாலை தூபழும் செறிந்தகைய ராகிநம்
தேவதேவன் மன்னுழூர் திருந்துகாழி சேர்மினே.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்

என்பிருத்தி நரம்புதோல் புகப்பெய்திட் டென்னையோர் உருவ மாக்கி இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினைதீர்த்திட் டென்னுள்ளம் கோயில் ஆக்கி அன்பிருத்தி அடியேனைக் கூழாட்கொண் டருள்செய்த ஆரூ ர்தம் முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போன வாரே.

அங்கத்தை மண்ணுக் காக்கி ஆர்வத்தை உனக்கே தந்து பங்கத்தைப் போக மாற்றிப் பாவித்தேன் பரமா நின்னைச் சங்கொத்த மேனிச் செல்வா சாதல்நாள் நாயேன் உன்னை எங்குற்றாய் என்ற போதால் இங்குற்றேன் என்கண் டாயே.

கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையும் கருத்துடையேன் உருவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால் திருவாய் பொலியச் சிவாய நமவென்று நீறணிந்தேன் தருவாய் சிவகதி நீபா திரிப்புலி யூரரனே.

கருவற்ற நாள்முத லாகஹன் பாதமே காண்பதற்கு உருகிற்றென் உள்ளமும் நானுங்கிடந்தலந் தெய்த்தொழிந்தேன் திருவொற்றி ஊரா திருவால வாயா திருவாரூரா ஒருபற்றி லாமையும் கண்டிராஸ் காய்கச்சி ஏகம்பனே.

நடலை வாழ்வுகொண் டென்செயதீர் நாணிலீர்
கடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடலின் நஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.

கருவாகிக் குழம்பிருந்து கலித்து முளை
கருநரம்பும் வெள்ளௌலும்பும் சேர்ந்தொன் றாகி
உருவாகிப் புறப்பட்டிங் கொருத்தி தன்னால்
வளர்க்கப்பட் டியிராரும் கடைபோ காரால்
மருவாகி நின்னடியே மறவேன் அம்மான்
மறித்தொருகால் பிறப்புண்டேல் மறவா வண்ணம்
திருவாரூர் மணவாளா திருத்தெங் கூரா
செம்பொன் ஏகம்பனே திகைத்திட் டேனே.

ஜயினால் மிடறடைப்புன் டாக்கை விட்டு
 ஆவியார் போவதுமே அகத்தார் கூடி
 மையினால் கண்ணழுதி மாலை சூட்டி
 மயானத்தில் இடுவதன்முன் மதியம் சூடும்
 ஜயனார்க் காளாகி அன்பு மிக்கு
 அகம்குழைந்து மெய்யரும்பி அடிகள் பாதம்
 கையினால் தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே
 கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே.

எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற றத்தார்
 எம்மாடு கும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்
 செத்தால்வந் துதவுவார் ஒருவர் இல்லை
 சிறுவிற்கால் தீழுட்டிச் செல்லா நிற்பர்
 சித்தாய வேடத்தாய் நீடு பொன்னித்
 திருவானைக் காவுடைய செல்வா என்றன்
 அத்தாவுன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
 அல்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்செய் கேனே.

தந்தையார் தாயார் உடன் பிறந்தார்
 தாரமார் புத்திரரார் தாந்தாம் ஆரே
 வந்தவா நெங்கனே போமா நேதோ
 மாயமாம் இதற்கேதும் மகிழ் வேண்டாம்
 சிந்தையீர் உமக்கொன்று சொல்லக் கேண்மின்
 திகழ்மதியும் வாளரவும் திளைக்கும் சென்னி
 எந்தையார் திருநாமம் நமச்சி வாய
 என்றெழுவார்க் கிருவிசும்பில் இருக்க லாமே.

எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணு கேனோ
 எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணின் அல்லால்
 கண்ணிலேன் மற்றோர் களைகண் இல்லேன்
 கழலடியே கைதொழுது காணின் அல்லால்
 ஒண்ணுள்ளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
 ஒக்க அடைக்கும்போ துணர மாட்டேன்
 புண்ணியா உன்னடிக்கே போது கின்றேன்
 பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணி யனே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்

பரிந்த சுற்றமும் மற்றுவன் துணையும்
 பலரும் கண்டழு தெழுதயிர் உடலைப்
 பிரிந்து போம் இது நிச்சயம் அறிந்தால்
 பேதை வாழ்வெனும் பினக்கினைத் தவிர்ந்து
 கருந்தடங் கண்ணி பங்கனை உயிரைக்
 கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்
 செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருள்
 சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

வாழ்வாவது மாயம் இது மன்னாவது தின்னம்
 பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்
 தாழாதறம் செய்மின்தடங் கண்ணான் மலரோனும்
 கீழ்மேலுற நின்றான்திருக் கேதாரமே ஸீரே.

மனமென மகிழ்வர் முன்னே மக்கள்தாய் தந்தை சுற்றம்
 பினமெனச் சுடுவர் பேர்த்தே பிறவியை வேண்டேன் நாயேன்
 பணையிடைச் சோலை தோறும் பைம்பொழில் விளாகத் தெங்கள்
 அனைவினைக் கொடுக்கும் ஆரூர் அப்பனே அஞ்சி னேனே.

மடித்தாடும் அடிமைக்கண் அன்றியே மனனேந் வாழுநாளும்
 தடுத்தாட்டித் தருமனார் தமர்செக்கில் இடும்போது தடுத்தாட்கொள்வான்
 கடுத்தாடும் கரதலத்தில் தமருகமும் ஏரியகலும் கரியபாம்பும்
 பிடித்தாடி புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்தெம் பெற்றாமன்றே.

ஓவநாளுணர் வழியுநாள்உயிர் போகுநாள்உயர் பாடைமேல்
 காவநாளிவை என்றலால்கரு தேன்கிளர் புனர்காவிரிப்
 பாவுதன்புனல் வந்திழிபரஞ் சோதிபாண்டிக் கொடுமுடி
 நாவலாஉனை நான்மறக்கினும் சொல்லும்நா நமச்சிவாயவே.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகம்

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பொவத் தெவ்வத்
 தடந்திரையால் எற்றுண்டு பற்றோன் றின்றி
 கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்
 கலக்குண்டு காமவான் கறவின் வாய்ப்பட்டு
 இனிஎன்னே உய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
 அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
 முனைவனே முதலந்தம் இல்லா மல்லற்
 கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.

போற்றி ஒம் நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
 போற்றி ஒம் நமச்சிவாய புகலிடம் பிற்தொன் றில்லை
 போற்றி ஒம் நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
 போற்றி ஒம் நமச்சிவாய சயசய போற்றி போற்றி.

இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
 அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்கு
 சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
 அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே.

பொத்தை ஊன்கவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தகம்
 பொழுகிய பொய்க்காரை
 இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடாக்கடல்
 சுழித்தலைப் படுவேனை
 முத்து மாமனி மாணிக்க வயிரத்த
 பவளத்தின் முழுச்சோதி
 அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டேனே.

பாருநு வாய பிறப்பற வேண்டும் பத்திமையும் பெற வேண்டும்
 சிருநு வாய சிவபெருமானே செங்கமலம் மலர் போல்
 ஆருநு வாய என்ஆருமு தேஉன் அடியவர் தொகை நடுவே
 ஒருநு வாய நின்திருவருள் காட்டி என்னையும் உய்யக் கொண்டருளே.

திருவிசைப்பா

இவ்வரும் பிறவிப் பெளவீர் நீந்தும்
 ஏழையேற் கென்னுடன் பிறந்த
 ஜவரும் பகையே யார்துணை என்றால்
 அஞ்சலென் றருள்செய்வான் கோயில்
 கைவரும் பழனம் குழைத்தசெஞ் சாலிக்
 கடைசியர் களைதரு நீலம்
 செய்வரம் பரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றும் பலமே.

அறிவும் மிக்கநல் நானுமும் நிறைமையும் ஆசையும் இங்குள்ள
 உறவும் பெற்றநற் றாயொடு தந்தையும் உடன்பிறந் தவரோடும்
 பிரிய விட்டுகுனை அடைந்தனன் ஏன்றுகொள் பெரும்பற்றப் புலியூரின்
 மறைகள் நான்கும் கொண் டந்தனை ஏத்தநன் மாநடம் மகிழ்வோனே.

திருப்பல்லாண்டு

எந்தை எந்தாய் கற்றம் முற்றும்
 எமக்குமுதாம் எம்பிரான் என்றென்று
 சிந்தை செய்யும் சிவன் சீர்
 அடியார் அடிநாய் செப்புரை
 அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன் எனைப்புகுந்
 தாண்டுகொண் டாருயிர் மேல்
 பந்தம் பிரியப் பரிந்தவனே என்று
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருமந்திரம்

ஊரெல்லாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
 பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டு
 குரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
 நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே.

அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
 மடக்கொடி யாரோடு மந்தனைம் சேர்ந்தார்
 இடப்பக்கமே இறை நொந்தது என்றார்
 கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே.

பந்தல் பிரிந்தது பண்டாரங் கட்டற்ற
ஒன்பது வாசலும் ஒக்க அடைந்தன
துன்புறு காலம் துரிகவர மேன்மேல்
அன்புடை யார்கள் அழுதகன் றார்களே.

ஆர்த்தெழு சுற்றமும் பெண்டிரும் மக்களும்
ஊர்த்துறைக் காலே ஒழிவர் ஒழிந்தபின்
வேர்த்தலை போக்கி விறகிட் தெரிமுட்டி
நீர்த்தலை மூழ்குவர் நீதியி லோரே.

மதுவூர் குழலியும் மாடும் மனையும்
இதுவூர் ஒழிய இதனை தேறி
பொதுவூர் புறஞ்சுடு காடது நோக்கி
மதுவூர் வாங்கியே வைத்தகன் றார்களே.

கேஷத்திரத் திருவெண்பா.

குந்தி நடந்து குனித்தொருகை கோல்லுன்றி
நொந்திருமி ஏங்கி நுரைத்தேறி-வந்துந்தி
ஐயாறு வாயாறு பாயாமுன் நெஞ்சமே
ஐயாறு வாயால் அழை.

காலைக் கலையிழையால் கட்டித்தாங் கையார்த்து
மாலை தலைக்கணிந்து மைனமுதி-மேலோர்
பருக்கோடி முடப் பலர்அழூ முன்னம்
திருக்கோடி காஅடைநீ சென்று.

தொட்டுத் தடவித் துடிப்பொன்றும் காணாது
பெட்டப் பின்மென்று பேரிட்டுக்- கட்டி
எடுங்களத்தா என்னாமுன் ஏழைமட நெஞ்சே
நெடுங்களத் தான்பாதம் நினை.

இழவாடிச் சுற்றத்தார் எல்லாரும் கூடி
விழவாடி ஆவிலிடா முன்னம்-மழபாடி
ஆண்டானை ஆரமுதை அன்றயன்மால் காணாமை
நீண்டானை நெஞ்சே நினை.

பெரிய புராணம்

மன்முதலாம் உலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் என்புகன்று
நன்னரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி
அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்டார சமரந்திருந்தார்.

இறவாத இன்பு அன்பு வேண்டியின் வேண்டு கின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும்நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவாந் ஆடும் போதுன் அடியின்கீழ் இருக்க என்றார்.

சென்று கண்ணுதல் திருமுன்பு தாழ்ந்துவிழ்ந் தெழுந்துசே ணிடைவிட்ட
கன்று கோவினைக் கண்டனைந் ததுளனக் காதலின் விரைந்தெய்தி
நின்று போற்றிய தனிப்பெருந் தொண்டரை நேரிழை வலப்பாகத்து
ஒன்றும் மேனியர் ஊரனே வந்தனை என்றனர் உலகும்ய.

எல்லா உலகும் ஆர்ப்பெடுப்ப எங்கும் மலர்மா ரிகள்பொழியப்
பல்லா யிரவர் கண்நாதர் பாடி ஆடிக் களிபயிலச்
சொல்லார் மறைகள் துதிசெய்யச் சூழ்பல் வியங்கள் எழச்சைவ
நல்லா ரோங்க நாயகமாம் நங்கள் பெருமான் தொழுதனைந்தார்.

திருப்புகழ்

தொந்தி சரிய மயிரே வெளிறநிரை
தந்த மசைய முதுகே வளையிதற்
தொங்க ஒருகை தடிமேல் வரமகளிர் நகையாடி
தொண்டு கிழவன் இவனார் எனிடிருமல்
கிண்கி ஜெனமுன் உரையே குழறவிழி
துஞ்க குருடு படவே செவிடுபடு செவியாகி
வந்த பிணியும் அதிலே மிடையுமொரு
பண்டி தனும்மெய் உறுவே தனையுமின
மைந்தர் உடைமை கடனே தெனமுடுது துயர்மேவி
மங்கை அழுது விழவே யமபார்கள்
நின்று சருவ மலமே ஒழுகுதயிர்
மங்கு பொழுது கடிதே மயிலின்மிசை வரவேணும்
எந்தை வருக ரகுநா யகவருக
மைந்தவருக மகனே இனிவருக
என்கண் வருக எனதா ருயிர்வருக அபிராமா

இங்கு வருக அரசே வருகமுலை
 உண்க வருக மலர்கு டிடவருக
 என்று பரிவி னொடுகோ சலைபுகல் வருமாயன்
 சிந்தை மகிழு மருகா குறவரிள
 வஞ்சி மருவும் அழகா அமர்சிறை
 சிந்த அசர்க் கிளைவே ரொடுமடிய அடுத்ரா
 திங்கள் அரவு நதிகு டியபரமர்
 தந்த குமர அலையே கரைபொருது
 செந்தி நகரில் இனிதே மருவிவளர் பெருமாளே.

கந்தரலங்காரம்

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தென்னைக் காத்தருள்வாய்
 தூவிக் குலமயில் வாகனனே துணையேது மின்றித்
 தாவிப் படரக் கொழுகொம் பிலாத் தனிக்கொடிபோல்
 பாவித் தனிமனம் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

கந்தரநுபுதி

வளைப்பட்டகை மாதொடு மக்களொனும்
 தளைப்பட்டழியத் தகுமோ தகுமோ
 கிளைப்பட்டெழுகு ருமும் கிரியும்
 தொளைப்பட்டுநுவத் தொடுவே லவனே.

கார்மாமிசை காலன்வரில் கலபத்
 தேர்மாமிசைவந் தெதிரப் படுவாய்
 தார்மாபவலா ரிதலாரி யெனும்
 குர்மாமடியத் தொடுவே லவனே

கூகாவெனவென் கிளைக் டியழப்
 போகாவகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
 நாகாசலவே லவநா லுகவித்
 யாகாகுரலோ கசிகா மணியே.

சாகாதெனையே சரணங் கனிலே
 காகாநமனார் கலகம் செய்நாள்
 வாகாமுருகா மயில்வா கனனே
 யோகாசிவஞா னொபதே சிகனே

பட்டினத்தார் பாடல்கள்

என்பெற்ற தாயாரும் என்னைப் பினமென் றிகழ்ந்து விட்டார்
பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லி13ப் புலம்பி விட்டார்
கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம் வந்து குடமுடைத்தார்
உன்பற் றொழிய ஒருபற்று மில்லை உடையவனே

தாயாரும் சுற்றமும் பெண்டிரும் கைவிட்டுத் தாழ்ந்திடுநாள்
நீயாரு நானார் எனப்பகர் வாரந்த நேரத்திலே
நோயோடும் வந்து குடிகொள்வ ரேகொண்ட நோயும்ஒரு
பாயாரும் நீயுமல் லாற்பின்னை ஏதுநட் பாழுடலே.

விட்டுவிடப் போகுதுயிர் விட்டவுட ணேஉடலைச்
சுட்டுவிடப் போகின்றார் சுற்றத்தார்-பட்டதுபட்டு(டு)
எந்நேர மும்சிவனை ஏத்துவுகள் போற்றுங்கள்
சொன்னேன் அதுவே சுகம்.

பட்டினத்தார் உடற்கூற்று வண்ணம்

ஒருமட மாதும் ஒருவனு மாகி
இன்பகு கந்தரும் அன்பு பொருந்தி
உணர்வு கலங்கி ஒழுகிய விந்து
ஊறுக ரோணித மீது கலந்து
பனியிலோர் பாதி சிறுதுளி மாது
பண்டியில் வந்து புகுந்து திரண்டு
பதும வரும்பு கமடமி தென்று
பார்வை மெய்வாய்செவி கால்கைக ளென்ற
உருவமு மாகி உயிர்வளர் மாதம்
ஒன்பதும் ஒன்றும் நிறைந்து மடந்தை
உதரம் கண்று புவியில் விழுந்து

யோகமும் வாரமும் நாளு மறிந்து
மகளிர்கள் சேனை தரவனை ஆடை
மண்பட உந்தி உதைந்து கவிழ்ந்து
மடமயில் கொங்கை அழுதம் அருந்தி
ஓரறி வீரறி வாகி வளர்ந்து
ஓளி நகையூறல் இளமட வாரும்
உவந்து முகந்திட வந்து தவழ்ந்து
மடியி லிருந்து மழலை மொழிந்து

வாஇநு போன நாமம் விளம்ப
 உடைமணி ஆடை அரைவடம் ஆட
 உண்பவர் தின்பவர் தங்களொ டுண்டு
 தெருவி லிருந்து பழுதி யளைந்து
 தேடிய பாலரோ டோடி நடந்து
 அஞ்சவயதாகி விளையாடியே

உயர்தரு ஞான குருஉப தேசம்
 முத்தமி ழின்கலை யும்கரை கண்டு
 வளர்பிறை யென்று பலரும் விளம்ப
 வாழ்பதி னாறு பிராயமும் வந்து
 மயிர்முடி கோதி அறுபத நீல
 வண்டிமிர் தண்தொடை கொண்டை புனைந்து
 மணிபொன் இலங்கு பணிகள் அணிந்து
 மாகதர் போகதர் கூடி வணங்க

மதன சொரூபன் இவனென மோக
 மங்கையர் கண்டு மருண்டு திரண்டு
 வரிவிழி கொண்டு சுழிய ஏறிந்து
 மாமயில் போலவர் போவது கண்டு
 மனது பொறாமல் அவர்பிற கோடி
 மங்கல செங்கல சம்திகழ் கொங்கை
 மருவ மயங்கி இதழமு துண்டு
 தேடிய மாழுதல் சேர வழங்கி
 ஒருமுத லாகி முது பொருளாய்
 இருந்த தனங்களும் வம்பில் இழந்து
 மதன ககந்த விதனமி தென்று
 வாலிப கோலமும் வேறு பிரிந்து
 வளமையும் மாறி இளமையும் மாறி
 வன்பல் விழுந்திரு கண்கள் இருண்டு
 வயது முதிர்ந்து நரைதிரை வந்து
 வாத விரோத குரோத மடைந்து
 செங்கையிலினோர் தடியுமாகியே

வருவது போவ தொருமுது கானும்
 மந்தியெ னும்படி குந்தி நடந்து
 மதியும் அழிந்து செவிதிமிர் வந்து
 வாயறி யாமல் விடாமல் மொழிந்து
 துயில் வருநேரம் இருமல் பொறாது

தொண்டையும் நெஞ்சமு லர்ந்து வறண்டு
 துகிலு மிழந்து சுணையு மழிந்து
 தோகையர் பாலகர் கோரணி கொண்டு
 கவியுக மீதில் இவர் மரியாதை
 கண்டிடு மென்பவர் சஞ்சல மிஞ்ச
 கலகல வென்று மலசலம் வந்து
 கால்வழி மேல்வழி சார நடந்து

தெளிவு மிராமல் உரைதடு மாறி
 சிந்தையும் நெஞ்சமும் உலைந்து மருண்டு
 திடமும் உலைந்து மிகவும் அலைந்து
 தேறிநல் ஆதர வேதன நொந்து
 மறையவன் வேதன் எழுதிய வாறு
 வந்தது கண்டமும் என்று தெளிந்து
 இனியென கண்டம் இனியென தொந்தம்
 ஏதினி வாழ்வு நிலாதினி நின்ற
 கடன்முறை பேசும் என உரைநா
 வறங்கி விழுந்துகை கொண்டு மொழிந்து
 கடைவழி கஞ்சி ஒழுகிட வந்து
 பூதமும் நாலு சுவாசமும் நின்று
 நெஞ்சுதடுமாறி வருநேரமே

வளர்பிறை போல எயிறும் உரோம
 மும்சடை யும்சிறு குஞ்சியும் மிஞ்ச
 மனதும் இருண்ட வடிவும் இலங்க
 மாமலை போல்யம தூதர்கள் வந்து
 வலைகொடு வீசி உயிர்கொடு போக
 மைந்தரும் வந்து குனிந்தழ நொந்து
 மடியில் விழுந்து மனைவி புலம்ப
 மாழ்கினரே இவர் கால மறிந்து
 பழையவர் கானும் எனும் அயலார்கள்
 பஞ்ச பறந்திட நின்றவர் பந்தர்
 இடுமென வந்து பறையிட முந்த
 வேபினம் வேக விசாரியும் என்று

பலரையும் ஏவி முதியவர் தாம்
 இருந்த சவம்கழு வும்சிலர் என்று
 பணிதுகில் தொங்கல் களபம் அணிந்து
 பாவகமே செய்து நாறும் உடம்பை

வரிசை கெடாமல் எடுமென ஒடி
 வந்திள மைந்தர் குனிந்து சுமந்து
 கடுகி நடந்து சுடலை அடைந்து
 மானிட வாழ்வென வாழ்வென நொந்து
 விறகிடை மூடி அழல்கொடு போட
 வெந்து விழுந்து முறிந்து நினங்கள்
 உருகி எலும்பு கருகி அடங்கி
 ஒர்பிடி நீறும் இலாத உடம்பை
 நம்பும் அடியேனை இனிஆனுமே.

குரு நமச்சிவாயர் அருளிய நமச்சிவாய மாலை

மந்திர நமச்சி வாய மாலைநான் செப்பு தற்குக்
 கந்தவேள் தனக்கு மூத்த கணபதி காப்புத் தானே.

அறைமறை அயனும் மாலும் அமரரும் முனிவர் தாழும்
 முறைமுறை வணங்கி ஏத்தும் முதல்வனே நமச்சி வாய்.

ஆதியாய் வேதம் நான்காய் அடிமுடி தெரியா வண்ணம்
 சோதியாய் நிறைவாய் நின்ற துணைவனே நமச்சி வாய்.

இணையடி தேடிக் காணா ஏழுல களந்த மாயன்
 கணையதா எயின்முன் ரெய்த கடவுளே நமச்சி வாய்.

ஈட்டிய பொருள்போல் உன்றன் இணையடி பணிவார் துன்பம்
 வாட்டிய செம்பொன் மேனி வள்ளலே நமச்சி வாய்.

உமையொரு பாகம் வைத்த உம்பர்கள் தம்பி ரானே
 அமைதரு மணியே முத்தே அண்ணலே நமச்சி வாய்.

ஊனுமாய் உயிரும் ஆகி உள்ளுமாய் புறம்பும் ஆகித்
 தானுவாய்ச் சுகத்துக் கெல்லாம் தந்தையாம் நமச்சி வாய்.

எழுபிறப் பதளான் மாழ்கும் என்னுயிர்க் கிரங்கி வந்து
 பழுதற ஆண்டு கொள்ளும் பரமனே நமச்சி வாய்.

ஏடவிழ் கோதை மாதர் இளமூலை மயக்கப் பட்டு
 நீடுதல் ஒழிக்க வல்ல நிமலனே நமச்சி வாய்.

ஜூமேற் ருண்டாய் பாதம் அன்பிலேன் தலைமேல் வைத்த
செய்யனே வானோர் போற்றும் தேவனே நமச்சி வாய்.

ஒன்பது வாயிற் கூட்டில் ஒடுங்குயிர் உய்யும் வண்ணம்
பொன்பொதி மலர்த்தாள் காட்டும் புனிதனே நமச்சி வாய்.

ஓம்எனும் எழுத்தின் உள்ளே ஒளியதாய் விளங்கு கின்ற
வாமனே கருணை நல்கும் வள்ளலே நமச்சி வாய்.

ஓளவியம் பேசா வண்ணம் அடிமையைத் தடுத்தாட் கொள்ளும்
திவ்விய மணியே முத்தே தேவனே நமச்சி வாய்.

அக்கினைப் பூண்டு கொண்டே அரியவெண் ஸீறு பூகம்
சொக்கனே செக்கர் மேனித் தூயனே நமச்சி வாய்.

கம்பமார் களிறு ரித்த கச்சிர் கம்பா செம்பொன்
அம்பலத் தாடு கின்ற அண்ணலே நமச்சி வாய்.

ஙுகரம்போல் வளைந்து மூன்று நாயினேன் உனவு தேடும்
பகரொண்டா இன்னல் தீர்க்கும் பரமனே நமச்சி வாய்.

சத்தியும் சிவமும் ஆகித் தாணுவாய்ச் சகத்துக் கெல்லாம்
முத்தியே அளிப்பாய் ஆதி முதல்வனே நமச்சி வாய்.

ஞமனுடன் இந்தி ரற்கும் நாரனற் கார ணற்கும்
சமனுற முதலாய் நின்ற தாணுவே நமச்சி வாய்.

இடவிய கபாலம் ஏந்தி ஏழிரண் டெகம் எல்லாம்
தடவியும் காண ஒண்ணாச் சங்கரா நமச்சி வாய்.

இணங்கிய கமலப் பொற்றாள் இருவரும் ஏத்தி நின்று
வணங்கஅம் பலத்துள் ஆடும் வானவா நமச்சி வாய்.

தன்தமிழ் முனிவன் தன்னைச் சமழறத் தென்பால் ஏவும்
அண்டரோ டயன்மால் காணா ஆதியே நமச்சி வாய்.

நஞ்சணி கண்டத் தானே நதிமதிச் சடையி னானே
கொஞ்கபச் சிளம்பெண் பாகம் கொண்டவா நமச்சி வாய்.

பண்டுல களந்த மாலும் பங்கயத் தயனும் தேடிக் கொண்டுசென் றறிய ஒண்ணாக் குரவனே நமச்சி வாய்.

மங்கைஞர் பாகம் வைத்து வளர்பிறை முடிமேல் வைத்துச் செங்கையில் மழுமான் வைத்த தேவனே நமச்சி வாய்.

இயக்கரும் முனிவர் தாழும் இருகரம் குவித்து நின்று வியக்கனும் பலத்தில் ஆடும் விமலனே நமச்சி வாய்.

அரகர சிவனே என்றும் அம்பலத் தாடி என்றும் பரவுவார் துயரம் தீர்க்கும் பரமனே நமச்சி வாய்.

இலவிதாம் மடவார் தங்கள் ஏவலுக் குரியன் ஆகி அலமரும் என்னை ஆண்ட அமலனே நமச்சி வாய்.

வளமுறு மங்கை தன்னை மற்றிடப் பாகம் வைத்தே ஒளிமதிக் கீற்றைச் சூடும் ஒருவனே நமச்சி வாய்.

அழகிய முருக னுக்கோர் ஆழுமா முகமும் கூர்மை பழகிய வேலும் ஈந்த பரமனே நமச்சி வாய்.

இளமையும் மூப்பும் இல்லா இறைவனே எம்பி ரானே வளமையாம் கருணை மோன வள்ளலே நமச்சி வாய்.

அறவனே பாதம் தேடி அன்றிரு வோரும் காணா இறைவனே என்னைக் காக்கும் சசனே நமச்சி வாய்.

அனந்தலில் நின்தாள் போற்றி அர்ச்சிக்கும் அடியார் தங்கள் இனந்தனில் என்னை வைப்பாய் சசனே நமச்சி வாய்.

கரியுரி அதனைப் போர்த்துக் கபாலமும் கையில் ஏந்தித் திரிபுர தகனம் செய்த தேவனே நமச்சி வாய்.

காலனை உதைத்த காலா காமனை ஏரித்த கண்ணா பாலனைக் கறிய தாக்கும் பரமனே நமச்சி வாய்.

கிளிமொழி அழுதச் செவ்வாய்க் கெவுரியைப் பாகம் வைத்த ஒளிமதிச் சடையி னானே ஒருவனே நமச்சி வாய்.

கீண்டுவெற் பெடுத்த வீரக் கேடிலா அரக்கன் தன்னை
மாண்டுக விரலால் ஊன்றும் வள்ளலே நமச்சி வாய்.

குழைகுமிழ் அடரும் கண்ணாள் கோதையைப் பிரிந்த போது
பிழைசெயும் அதனைக் காய்ந்த பிஞ்ஞுகா நமச்சி வாய்.

கூவிளாம் அறுகு தும்பை கொன்றறவெள் ஸெருக்கா மத்தை
மேவிய சடையி னானே வித்தகா நமச்சி வாய்.

கெங்கையைச் சடைமேல் வைத்துக் கெவரியைப் பாகம் வைத்தல்
அங்கனா நீதியோ சொல் ஜயனே நமச்சி வாய்.

கேசவன் வணங்கிக் கண்ணாம் கேழ்கிளர் கஞ்சம் சூட்ட
ஆசியோ டாழி ஈந்த அமலனே நமச்சி வாய்.

கைச்சிலை மேரு வாகக் கரியமால் பகழி ஆக
உச்சிதப் புவித்தேர் ஏறும் ஒருவனே நமச்சி வாய்.

கொற்றவன் தனக்கு முன்னே குதிரையில் ஏறிக் காட்டிப்
பொற்றுகில் கோலால் கொள்ளும் பூரணா நமச்சி வாய்.

கோணமா மலையில் வாழும் கோதிலா ஆதி யேந்
ஆணல்லை பெண்ணும் அல்லை அத்தனே நமச்சி வாய்.

சந்திரன் விளங்கும் சென்னித் தலைவனே தம்பி ரானே
இந்திரன் இமையோர் போற்றும் இறைவனே நமச்சி வாய்.

சாந்தனி முலையாள் தன்னைத் தன்புனல் எனப்பேர் மாற்றி
ஏந்துசெஞ் சடைளம் மானே இறைவனே நமச்சி வாய்.

சிரமது கையில் ஏந்திச் சீரிய முனிவர் தங்கள்
விரகினை அழித்த மேரு வில்லியே நமச்சி வாய்.

சீதள கமல வாவித் திருநாவ லூரன் தன்னைச்
சாதனம் காட்டி ஆண்ட தானுவே நமச்சி வாய்.

சுத்தவெண் ணீறு பூசிச் சுடலையில் நடனம் ஆடும்
அத்தனே ஆரூர் வாழும் அண்ணலே நமச்சி வாய்.

குரியன் துயரம் தீர்த்தாய் தோன்றிமுப் புரத்தைச் சுட்டாய்
ஆரிய வெள்ளி வெற்பின் அத்தனே நமச்சி வாய்.

செஞ்சிலை கையில் ஏந்திச் சிரித்துமுப் புரம்ள ரித்தாய்
தஞ்சமென் ரூணை அடைந்தேன் தாணுவே நமச்சி வாய்.

சேதன அடியா ரோடு திருப்பெருந் துறையில் வந்து
வாதவு ரரசை ஆண்ட வரதனே நமச்சி வாய்.

சைவனே ஐம்பு லன்கள் தமைமனம் சாரா வண்ணம்
கைவரம் அருள வேண்டும் கடவுளே நமச்சி வாய்.

சொரிமலர்க் கொன்றை தும்பை சொல்லிய அறுகு தாளி
விரிமலர்ச் சடையாய் வெள்ளி வெற்பனே நமச்சி வாய்.

சோலைகுழ் ஆல வாயிற் சோதியே சமணை மாய்க்கப்
பாலறா வாயி னார்க்காப் பரிந்தருள் நமச்சி வாய்

தந்தையும் தாயும் இல்லாத் தாணுவே ஆண்பெண் அல்லாய்
இந்திரன் அயன்மால் போற்றும் இறைவனே நமச்சி வாய்.

தாதவிழ் கொன்றை தும்பை சங்கோடு தலையும் கொண்ட
நாதனே வேதும் ஒதும் நம்பனே நமச்சி வாய்.

திரிபுரம் ஏரித்த மூர்த்தி தென்னவன் முன்னோள்
நரிதனைப் பரிய தாக்கும் நம்பனே நமச்சி வாய்.

தீதிலா வாத வூர் செய்கைகண் டுளம் கிழ்ந்த
நாதனே பரனே வானோர் நண்பனே நமச்சி வாய்.

துணைவனே அன்பர் தங்கள் துன்பறுத் தருஞுமூர்த்தி
பணைமுலை உமையாள் பங்கா பரமனே நமச்சி வாய்

தூதுகங் தரற்காச் சென்ற சோலைகுழ் ஆரூர் ஜயா
ஆதியே அரனே வெள்ளி அசலனே நமச்சி வாய்.

தென்னவ னாகக் கூடல் சேர்ந்துசெங் கோல்செ லுத்தி
அந்நகர் தன்னை ஆண்ட அமலனே நமச்சி வாய்.

தேடியே இருவர் காணாத் திருவடி மனத்துள் யாரும்
நாடியே வணங்க நின்ற நம்பனே நமச்சி வாய்.

தையலோர் பாகம் வைத்துச் சடையிலில் கங்கை வைத்த
ஜயனே ஆரூர் வாழும் அண்ணலே நமச்சி வாய்.

தொல்லுல கெல்லாம் போற்றும் சோதியே சூல பாணி
வில்லென மேரு வாங்கும் வித்தகா நமச்சி வாய்.

தோத்திரம் செய்மா யற்குச் சுட்ரோளி ஆழி ஈந்த
ஆத்தனே அடியர் அன்பிற் களியனே நமச்சி வாய்.

நஞ்சினை அருந்தி மாயன் நான்முகன் முதலோர் நாணை
அஞ்செழுத் துருவ மான அத்தனே நமச்சி வாய்.

நாரணன் அலரோன் இந்திரன் நாடிமுன் வணங்கி நிற்ப
ஆரணம் ஒது கின்ற ஆதியே நமச்சி வாய்.

நிற்பவர் நெறியை நோக்கி நெஞ்சைவிட் டகலா தானே
கற்பனை கடந்த சோதிக் கடவுளே நமச்சி வாய்.

நீறனி மேனி யானே நிமலனே அமர் கோவே
ஆறனி சடையி னானே அண்ணலே நமச்சி வாய்.

நுண்ணிடை மாது பாகா நோக்குவார் தம்மை நோக்கும்
கண்ணுதற் பரனே தேவா கடவுளே நமச்சி வாய்.

நூபுர பதமா தோடு நுவலரும் சபையில் ஆடும்
மாபுரத் தவர்கள் காலா வானவா நமச்சி வாய்.

நெஞ்சக மலரில் உன்னை நினைவற நினைந்த பேருக்கு
அஞ்சல்ளன் றருளிச் செய்யும் அண்ணலே நமச்சி வாய்.

நேத்திரம் தன்னால் வேளை நெருப்பெழச் சுட்டு விட்டாய்
சாத்திர முனிவோர் போற்றும் தானுவே நமச்சி வாய்.

நெந்துணை நினைப்பார் பாவம் நாசம தாக்கி நிற்பாய்
பைந்தொடி பாகம் கொண்ட பரமனே நமச்சி வாய்

நொந்தவர் இனைத்தோர் தம்மை நொடியள வினில்வாழ் விக்கும் கந்தரம் கறுத்த மூர்த்தி கடவளே நமச்சி வாய்.

நோக்கமுன் றுடையாய் என்னை நோக்கியே துரியா தீத் தூக்கத்தில் வைப்ப தென்றோ சொல்லுவை நமச்சி வாய்.

நெளவியை ஏந்தும் கையால் நயமுடன் அடியார் தங்கள் வெவ்வினை எல்லாம் தீர்க்கும் விமலனே நமச்சி வாய்.

பத்தராய் பணிவார் தம்மை பதம்கொடுத் தான்ட மூர்த்தி கூத்தனே வேதம் சொன்ன துணைவனே நமச்சி வாய்.

பாடுவார் மூவர் தம்மைப் பதங்கொடுத் தான்ட மூர்த்தி தேடுவார் தேடு கின்ற செம்பொனே நமச்சி வாய்.

பிழையனி சடையி னானே பிஞ்ஞகா அடியார்க் கெல்லாம் குறைவற வாழ்வ ஸிக்கும் கொற்றவா நமச்சி வாய்.

பிழேப் பூசிப் பார்தம் பெருவினை அறுக்கும் மூர்த்தி ஆடல்சேர் ஏருதில் ஏறும் அன்னலே நமச்சி வாய்.

புகலுறும் கல்லால் அன்பு பூண்டெறி சாக்கி யர்க்குத் தகவுற முத்தி நல்கும் தானுவே நமச்சி வாய்.

பூசவெண் ணீறு பொங்கப் பொருவிலா அம்மை காண நேசமோ டாலங் காட்டில் நிருத்தம்செய் நமச்சி வாய்.

பெண்ணமு தனையார் நானும் பெட்புறு வளையும் தூகும் எண்ணுறு பலியாக் கொண்ட இறைவனே நமச்சி வாய்.

பேயுடன் காட்டில் ஆடும் பிஞ்ஞகா பெரியோர் தங்கள் தூயநன் மனத்து ளானே குத்தனே நமச்சி வாய்.

பையர வளையில் தங்கும் பாரளந் தோற்குப் பாதி மெய்யளித் தருள்கார்ந் திட்ட விண்ணவா நமச்சி வாய்.

பொசியறு தேம்பூஞ் சோலைப் புகலியிற் பிள்ளை யார்க்குச் சகியொளி முத்தின் பந்தர் தந்தவா நமச்சி வாய்.

போதக மாகி வந்த புன்மைசேர் அகரன் தன்னை
நோதக உரித்துப் போர்த்த நுண்ணியா நமச்சி வாய்.

பெளவத்தில் சிலையோ டாழும் படிஅமன் செய்ய அப்பர்க்கு)
எவ்வம தகற்றிப் பேற தீந்தவா நமச்சி வாய்.

மறுவறும் ஆதி சைவ மரபிற்குந் தரற்குத் தூதாய்ச்
செறிநிசி பரவை வாயில் சென்றவா நமச்சி வாய்.

மான்மழுக் கையில் ஏந்தி வன்னியோர் பாகம் வைத்தே
ஆன்முது கேறும் சோதி ஜெனே நமச்சி வாய்.

மிடற்றினில் காள கூட விடத்தினைக் கறுக்க வைத்தாய்
நடத்தினில் விருப்பம் வைத்தாய் நம்பனே நமச்சி வாய்.

மீனென வந்த மாயன் விழியினை இடந்து சாத்த
ஞுதோர் மேனி நல்கும் அண்ணலே நமச்சி வாய்.

முன்னமே பிரமன் தன்னை முனிந்துஞர் தலைய றுத்தாய்
என்னைவந் தாண்டு கொள்வாய் ஈசனே நமச்சி வாய்.

மூர்க்கனாம் தக்கன் வேள்வி முன்புசென் றழித்து வெற்றி
மார்க்கம்கண் டிட்ட சோதி வானவா நமச்சி வாய்.

மெலிவிலாத் தவத்தோர் கோபம் மேலுற முன்னாள் விட்ட
புலிதனை உரித்துச் சாத்தும் புண்ணியா நமச்சி வாய்.

மேய்பேர் உனர்விற்கெட்டா வெளியதாய் அனுவும் ஆகி
ஆயசிற் செருப மான அண்ணலே நமச்சி வாய்.

மையறு குழலாள் கூடல் மங்கையர்க் கரசி யார்முன்
செய்குறு பணிக்கு வந்த தேவனே நமச்சி வாய்.

மொழித்து நால்வர் தங்கள் முதுமறைத் தமிழ்ப்பா மாலை
ஒழிவின்றிச் சூட்டிக் கொள்ளும் ஒருவனே நமச்சி வாய்.

மோகினி வடிவம் கொண்ட முகில்வன்னை தன்னைச் சேர்ந்து
சோகமில் ஜெ னாரைத் தோற்றியோய் நமச்சி வாய்.

மௌவலங் குழலார் மோக வலையறுத் துயர்சித் தாந்தச்
செவ்வையாம் முத்தி என்று சித்திக்கும் நமச்சி வாய்.

**மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
திருப்பொற்சன்னைம்**

முத்துநல் தாம்பி மாலை தூக்கி
முளைக்குடம் தூபம்நல் தீபம் வைம்மின்
சத்தியும் சோமியும் பார்ம களும்
நாமக ஓளூபல் லாண்டி சைமின்
சித்தியும் கெளரியும் பார்ப்ப தியும்
கங்கையும் வந்து கவரி கொண்மின்
அத்தன்ஜ யாறன்அம் மானைப் பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(1)

ழுவியல் வார்சடை எம்பி ராற்குப்
பொற்திருச் சுண்ணம் இடிக்க வேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரண்ன கண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடு மின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறுங்நி லாமே
குனிமின் தொழுமின்ஸங் கோனெம் கூத்தன்
தேவியும் தானுவங் தெம்மை ஆளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(2)

சுந்தர நீறணிந் தும்மெ முகித்
தூயபொன் சிந்தி நிதிப ரப்பி
இந்திரன் கற்பகம் நாட்டி எங்கும்
எழிற்கூடர் வைத்துக் கொடி எடுமின்
அந்தரர் கோன்அயன் தன்பெ ருமான்
ஆழியான் நாதன்நல் வேலன் தாதை
எந்தரம் ஆனுமை யாள்கொழு நற்கு)
ஏய்ந்தபொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(3)

காசணி மின்கள் உலக்கை எல்லாம்
காம்பணி மின்கள் கறை உரலை
நேச முடைய அடிய வர்கள்
நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தித்
தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடும் கச்சித்
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில் பாடிப்
பாச்வி னையைப் பறித்து நின்று
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(4)

அறுகெடுப் பார்அய னும் அ ரியும்
 அன்றிமற் றிந்திர னோடம றர்
 நறுமுறு தேவர்க் னைங்க ஸொல்லாம்
 நம்மின் பின்பல்ல தெடுக்க வொட்டோம்
 செறிவுடை மும்தில் எய்த வில்லி
 திருவேகம் பண்செம்பொற் கோயில் பாடி
 முறுவல்செவ் வாயினிர் முக்கண் அப்பற்கு)
 ஆடப்பொற் கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(5)

உலக்கை பலவோச்க வார் பெரியர்
 உலகமெல் லாம்ஹரல் போதா தென்றே
 கலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்
 காணைல் கங்கள் போதா தென்றே
 நலக்க அடியோமை ஆண்டு கொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் குடத் தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி
 மகிழ்ந்துபொற் கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(6)

குடகம் தோள்வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்
 தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாடவர் நம்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 பாடகம் மெல்லடி ஆர்க்கும் மங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பராப ரனுக்கு)
 ஆடக மாமலை அன்ன கோவுக்கு)
 ஆடப்பொற் கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(7)

வாட்தடங் கண்மட மங்கை நல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கை பொங்கத்
 தோட்திரு முண்டம் துதைந்தி லங்கக்
 சோத்தெம்பி ரான்னன்று சொல்லிச் சொல்லி
 நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதம் காட்டி
 நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை இம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி
 ஆடப்பொற் கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(8)

வையகம் எல்லாம் உரல தாக
 மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
 மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி
 மேதகு தென்னன் பெருந்து றையான்
 செய்ய திருவடி பாடிப் பாடிச்
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கை பற்றி
 ஜயன் அ ணிதில்லை வான் னுக்கே
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. (9)

முத்தணி கொங்கைகள் ஆட ஆட
 மொய்குழல் வண்டினம் ஆட ஆடச்
 சித்தம் சிவனொடும் ஆட ஆடச்
 செங்கயற் கண்பனி ஆட ஆடப்
 பித்தெம் பிராளொடும் ஆட ஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
 அத்தன் கருணையோ டாட ஆட
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. (10)

மாடு நகைவாள் நிலாவெ றிப்ப
 வாய்திறந் தம்பவ ளந்து டிப்பப்
 பாடு மின்நம்தம்மை ஆண்ட வாறும்
 பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
 தேடு மின்னம்பெரு மானைத் தேடிச்
 சித்தம் களிப்பத் திகைத்துத் தேறி
 ஆடு மின்அம்பலத் தாடி னானுக்கு)
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. (11)

மையமர் கண்டனை வான நாடர்
 மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை
 ஜயனை ஜயர்பி ரானை நம்மை
 அகப்படுத் தாட்கொன் டருமை காட்டும்
 பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
 போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித் தோள்
 பையர் வல்குல்ம டந்தை நல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. (12)

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்க ருங்கண்
 வெண்ணைகப் பண்ணமர் மென்மொ யியிர்
 என்னுடை ஆரமு தெங்கள் அப்பன்
 எம்பெரு மான்திம வான்ம கட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்த கப்பன்
 தமையன்எம் ஜயன் தாள்கள் பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(13)

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொ லிப்பத்
 தாழ்குழல் குழ்தரு மாலை ஆடச்
 செங்கனி வாயித முந்து டிப்பச்
 சேயிழை யீர்சிவ லோகம் பாடிக்
 கங்கை இரைப்ப அராவி ரைக்கும்
 கற்றைச் சடைமுடி யான்க முற்கே
 பொங்கிய காதவில் கொங்கை பொங்கப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(14)

ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப் பாகை
 நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத்
 தேனைப் பழச்சுவை ஆயி னானைச்
 சித்தம் புகுந்துதித் திக்க வல்ல
 கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டு கொண்ட
 குத்தனை நாத்தமும் பேற வாழ்த்திப்
 பானற் தடங்கண் மடந்தை நல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(15)

ஆவகை நாழும்வந் தன்பர் தம்மோ(டு)
 ஆட்செய்யும் வண்ணங்கள் பாடி விண்மேல்
 தேவர் கனாவிலும் கண்ட நியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும் செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல்கொ டியான்
 சிவபொரு மான்புரம் செற்ற கொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப் பாடிச்
 செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(16)

தேனக மாமலர்க் கொன்றை பாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்ச டைமேல்
 வானக மாமதிப் பின்னை பாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கை ஏந்தும்
 ஊனக மாமழுச் சூலம் பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல் பாடிப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(17)

அயன்தலை கொண்டுசென் டாடல் பாடி
 அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடி
 கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல் பாடிக்
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி
 இயைந்தன முப்புரம் எய்தல் பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டு கொண்ட
 நயந்தனைப் பாடிநின் றாடி ஆடி
 நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(18)

வட்டம லர்க்கொன்றை மாலை பாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழுந்தென் தில்லை பாடிச்
 சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம் பாடிக்
 கட்டிய மாசுணைக் கச்சை பாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம்மேல்
 இட்டுநின் றாடும் அரவம் பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(19)

வேதமும் வேள்வியும் ஆயி னார்க்கு
 மெய்மையும் பொய்மையும் ஆயி னார்க்குச்
 சோதியு மாய்இருள் ஆயி னார்க்குத்
 துண்பமு மாய்இன்பம் ஆயி னார்க்குப்
 பாதியமாய் முற்றும் ஆயி னாருக்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயி னாருக்கு
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

(20)

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

அபரக் கிரியை முறை

ஒருவருடைய உயிர் பிரியும் நேரத்தில் அவர் காதிலே “நமசிவாய” மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும். அருகில் திருமுறைப் பாடல்களைப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருக்கவும். உயிர்பிரிந்தபின் உடலைத் தெற்கே தலையாகக் கிடத்தி தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கேற்றி வைக்கவும். பூதவுடல் வெளியே போகும் வரை கவரில் தொங்கும் படங்களைக் கழற்றிவிடுக. அல்லது பின்புறமாகத் திருப்பி விடுக. இறந்தவருடைய நிழற்படத்தை வருவோர் அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக வெளிப்படையாக வைக்கவும். தொடர்ச்சியாக திருமுறைகள், அருட்பாடல்களை ஒதுக் நாம பஜனைசெய்க. பூதவுடல் வெளியே போகும் வரை அந்த விட்டில் யாரும் உணவோ பானமோ அருந்தலாகாது.

கடமை செய்பவர்: தகப்பனுக்கு முத்தமகனும், தாய்க்கு கடைசி மகனும், விவாகமாகி பிள்ளை இல்லாத ஆணுக்கு மனைவியும், பெண்ணுக்குக் கணவனும், விவாகமாகாத மக்களுக்கு தகப்பனோ தகப்பன் இல்லாதவிடத்து சகோதரனோ கொள்ளிவைக்கும் கடமையைச் செய்வர். மகன் இல்லாத பெற்றோருக்கு விவாகமாகாத மகள் கடமை செய்யலாம். இவ்வாறான உற்று உறவினர்கள் இல்லாத போது வேறு உற்றார் அல்லது உறவினர்கள் கடமை செய்யலாம். பெற்றோருக்கு இறுதிக் கிரியைகள் செய்யும்போது எல்லா மகன்களும்(மகாரும்) பங்குகொள்ள, குறித்த மகன் பிரதான பங்கேற்று கொள்ளி வைத்துக் குடம் உடைப்பார்.

கிரியைகள்: இவை அந்திமக்கிரியை, காடாற்றுதல், எட்டு, அந்தியேட்டி, மாசிகம், மஹாளயம், கிராற்ததம், ஆகியினவாம். அந்திமக்கிரியை, அந்தியேட்டி சைவக்குருக்களைக் கொண்டு செய்யப்படும். வரைபடத்தில் காணுமாறு அந்திமக் கிரியை(இறுதிக்கிரியை)க்கான இடத்தில் பந்தவிட்டு வெள்ளைக்கட்டி, மாவிலை, தோணம், பூக்களால் அலங்கரித்து, அரிசிமாவினால் கோலம் போட்டு பந்தவின் கழே மேற்குப் பக்கத்தில் தெற்கே தலையாகப் பூதவுடல் வைக்கப்படும். குருக்கள் வந்து பூசை ஆயத்தங்களைச் செய்து பூதவுடலின் தலைமாட்டுக்குக் கிழக்கே வடக்கு நோக்கி ஆசனத்திலிருந்து கிரியைகள் செய்வார். கடமை செய்பவர் (கர்த்தா என அழைக்கலாம்) சௌரம், ஸ்நானம் செய்து கெளபீனம், வேட்டி, சால்வை உடுத்து, சந்தியா வந்தனம் முடித்து குருக்களிடம் விழுதி வாங்கித் தரித்துக் கொண்டு பூணூல் பெற்று வலது தோனில் அணிந்து கிரியைக்கு ஆயத்தமாவார். பவித்திரம் அணிந்து சங்கற்பம் செய்து கொள்வார். கிரியை நடைபெறும்போது அன்பர்கள் அருட்பாடல்களை ஒதிக்கொண்டிருப்பர்.

குருக்கள் விநாயகபூசை கும்பபூசை பண்ணி அக்னிகாரியம் செய்து கர்த்தா

கையில் நெற்பொரி கொடுத்து அதனைப் பூதவுடலின் மேல் போட்டுத் தீபாராதனை காட்டி நமஸ்கரிக்கக் கூடியவார்.(கும்பங்கள் பத்து, அட்டதிக்குப் பாலகர்,பிரதான கும்பம், உருத்திரகும்பம், என பத்து ஆகும். சுருக்கமாக இரண்டு கும்பங்களுடனும் கிரியைகள் செய்யலாம்.) உருத்திர கும்பம், சிவாக்கினி(கொள்ளி) யுடன் மயானத்துக்கு கொண்டு செல்லப்படும்.)

இதன் மேல் பூதவுடலுக்கு ஸ்நானம் செய்யப்படும். ஸ்நானத்துக்கு முன்னர் தகுதியான உற்றார் உறவினர் பிரேதத்துக்கு எண்ணெய், அறைப்பு வைப்பர். ஸ்நான முடிவில் பூசிக்கப்பட்ட பிரதான கும்பஜலத்தால் அபிழேகம் செய்து உடல் புனிதமாக்கப்படும். பூதவுடலுக்குக்கு ஆடை உடுத்து வெள்ளைச் சீலை ஒன்றை விரித்து அதன்மேல் கிடத்தி பந்தரில் முன்பிருந்த இடத்தில் வைக்கப்படும். கர்த்தா குருக்களிடம் விபூதிவாங்கி நீர் விட்டுக் குழுத்து “மந்திரமாவது நீறு” என்ற தேவாரத்தோடு பூதவுடலுக்குக்குத் தரிப்பர். தரிக்கும் போது பூதவுடலின் வலது பக்கமாக நின்று தனது வலது கை நடுவிரல் முன்றினாலும் முறையே முழங்கால், தொப்புழ்,மணிக்கட்டு, முழங்கை, தோள், மார்பு, நெற்றி, சிரக, ஆகிய இடங்களில் திரிபுண்டரமாக (முன்று குறியாக) தரித்தல் வேண்டும். எஞ்சிய விபூதியோடு நீர் சேர்த்து உடலிலே தெளித்த பின் சந்தனம், குங்கும் (சமங்கவிகளுக்கு) பூமாலை என்பனவற்றை அணிக.

பின்னர் சுண்ணம் இடித்தல்: பந்தவின் கிழக்குப் பக்கத்தில் சுத்தி செய்த இடத்தில் அரிசி பரப்பி அதில் உரல் உலக்கை வைத்து சீலைகற்றி உரவில் மஞ்சல்பொடி இட்டு உரலைச் சுற்றி நான்கு மூலைகளிலும் நல்லெண்ணெய், அறுகு, அட்சதை, வெற்றிலை வைத்துச் சுண்ணம் இடிக்க. கிரியை செய்வெஏ யாவரும் தம் வலக்கையால் உலக்கையைப் பிடித்து திருவாசகம்-திருப்பொற்கண்ணப் பாடல்களை ஒருவர் பாட ஓவ்வொரு பாடல் முடிவிலும் ஒவ்வொரு தரம் இடித்து 20ஆம் பாடல் முடிவில் மும்முறை இடித்து நிறைவு செய்க. சுண்ணம் இடிக்கும் நேரத்தில் இறந்தவரின் பேரப்பிள்ளைகள்

பூதவுடலைச் சூழ்நின்று நெய்ப்பந்தம் பிடிப்பர். பூதவுடலைச்சுழ அங்காங்கு கற்பு தீபம் ஏற்றப்படும். இடித்த சுண்ணத்தைக் கும்ப தீர்த்தம் கலந்து கர்த்தா தன் நெற்றியில் அணிந்து பிரேதத்தின் கண்களில் வைப்பர். மீதையை உடலில் தெளித்துவிடுவர். பஞ்சபுராணம் ஒதிய யின்(தகுதியுள்ள) பெண்கள் இடமாகச் சுற்றி வந்து வாய்க்கரிசி போடுவர். இறந்தவர் சமங்கவியானால், தானியம், பூரணகும்பம், விளக்கு ஆகியவற்றைக் கொடுத்து வாங்கி விட்டுக்குள் வைத்தல் வேண்டும். பின் தாம்புலம் பழம் முதலிய மங்களப் பொருட்களை முந்தானையில் முடித்து விடுக. ஆணாயின் மனைவி, மக்கள் இடமாகச் சுற்றி வந்து காலடியில் மலர் அஞ்சலி செய்து விழுந்து வணங்குவர். மனைவி தனது கழுத்திலிருந்து மாங்கவியத்தைக் கழற்றி கணவன் பூதவுடலின் மார்பில் வைப்பர்.

இதன் பின் பூதவுடலின் மேலே போடப்பட்ட சீலையால் முகத்தை முடி கழாக விரிக்கப்பட்ட சீலையைத் தலைப்பறும் ஒரு முடியும் கால்பறும் ஒரு முடியும் போட்டு நடுவே குறுக்காகப் போடப்பட்ட முன்று சீலைத் துண்டுகளாலும்

கட்டிப் பெட்டியுள் வைத்து மூடிப் பந்தலைவிட்டு எடுத்துச் செல்லுக. உடனேயே பந்தலின் அலங்காரங்களை கலைத்து விடுக. பூதவுடல் போகும்போது அதன் கால்மாடு முன்னேயும், தலைமாடு பின்னேயுமாய் இருத்தல் வேண்டும்.

பூதவுடல் மயானம் நோக்கிப் போகும்போது கர்த்தா குடத்தைத் தமது தோனில் கூந்தும் இன்னொருவர் சிவாக்கினியை(கொள்ளிச்சட்டியை) தூக்கிக்கொண்டும் பிரேதத்தின் முன்னே செல்லுவர்.

மயானத்தில் சிதையின் மீது பூதவுடலை தெற்கே தலையாகக் கிடத்தி முகம் தெரியும்படி சிலை முடிச்சை அவிழ்த்து(தகுதியுடைய) ஆண்கள் வாய்க்கரிசி போடுவர். கர்த்தா சிதையை ஒரு தரம் இடமாகச் சுற்றிக் கால்மாட்டில் விழுந்து வணங்கி, பின் வாய்க்கரிசியும் போடுவார். பஞ்சபுராணம் ஒதிய பின் இறந்தவரின் உடலில் கட்டப்பட்ட நூல், அரைஞான் முதலியன் இருந்தால் அவற்றை அறுத்தவிடுக. கர்த்தா கும்பத்தை இடது தோனில் கூந்தும் கொள்ளியை வலது கையில் கொண்டும் சிதையை முழுமுறை இடமாகச் சுற்றி வர ஒவ்வொரு சுற்றிலும் சிரசையடையும் போது குடத்தில் ஒவ்வொரு துவாரம் செய்து அதன் வழி ஒழுகும் நீரைப் பின்னால் வருபவர்களில் ஒருவர் சிதையின் மீது தெளிப்பர். மூன்றாம் முறை முடிய, தலைமாட்டில் தெற்கு நோக்கி நின்று திரும்பிப்பாராது கொள்ளியைப் பூதவுடலின் தலையில் வைப்பர். தோனிலிருந்த குடத்தை முன்னால் போட்டு உடைத்து, அந்திருந்த புணைலை அறுத்தும் பலித்திரத்தைக் கழற்றியும் கிழே போட்டு பிரேதத்தைப் பாரமலே வந்து கால் மாட்டில் விழுந்து வணங்கி தம் இடத்துக்கு வந்து ஸ்நானம் செய்வர்.

இறந்த ஒருவருக்கு ஈக்கிரியை ஒரிருநாட்களில் செய்தல் நன்று. தகனக் கிரியைகள் முடிந்தபின் இறந்த இடத்தில் தினமும் குத்துவிளக்கேற்றி ஒரு செம்பில் தண்ணீரும் வைத்தல் வேண்டும். அந்தியேட்டி நாள்வரை இது செய்யப்படும்.

இறந்த நாள் முதலாக எண்ணப்படும் மூன்றாம், ஐந்தாம், ஏழாம் நாளில் அல்தி சஞ்சயனம்(எலும்பைச் சேர்த்தல்) (காடாற்றுதல், பால் தெளித்தல் என்றும் சொல்லப்படும்) செய்தல் வேண்டும். தகிக்கப்பட்ட என்பு, சாம்பில் குறிப்பிட்டசில என்புகளை அந்தியேட்டி கிரியையின் பொருட்டு தனியாக வைத்துக்கொண்டு மீதமானவற்றை ஆற்றிலோ, கடலிலோ சேர்ப்பது காடாற்றுதல்.

ஐந்தாம் ஏழாம் நாள் மாலை அவர் இறந்த இடத்தில் அவருடைய நிழற்படத்தை அலங்கரித்து வைத்து, அவர் விரும்பி உண்ட சகல பதார்த்தங்களையும் படைத்து வழிபாடுசெய்தல் எட்டுக்கு வைத்தல் என்ற கிரியை.

அந்தியேட்டி, புண்ணியாகவாசனம், வீட்டுக்கிருத்தியம், ஆகுகியன 31ஆம் நாளில் செய்யப்படும். இவை மூன்றையும் ஒரேநாளில் செய்வது இயலாதவிடத்து அந்தியேட்டியை 30ஆம் நாளிலும் மற்றைய இரண்டையும்

31ஆம் நாளிலும் செய்யலாம். அந்தியேட்டி கைவக்குருக்களைக் கொண்டும் ஏனையவற்றைப் பிராமணக் குருக்களைக் கொண்டும் செய்யவேண்டும்.

அந்தியேட்டி: இறந்த 30-31 ஆம் நாளில் கடல் வி ஆற்றின் கரையில் பந்தலிட்டு, அலஸ்கரித்துச் செய்வது. குருக்கள் சிவகும்பம், வர்த்தனி கும்பம், மேலும் பத்துக் கும்பங்கள் வைத்தப் பூசிப்பார். பிரந்த ஆவியை மந்திரமூலம் தருப்பையில் வவைழைத்து (ஆவாவித்து) சிதாஸ்தான மேடையின் பக்கத்தில் தெற்கே தலையாகக் கிடத்தி, சுத்திசெய்து, நீரு சாத்தி பிறபூசக்களையும் செய்வார். பின் அதனைத் தகனம் செய்து, அஸ்திசஞ்சயனம் செய்யப்படும். இதன் மேல் பாவாண பூசை(பாவாணம்-கல்லு): ஒரு மண்குடத்தில் கும்பம் வைத்து, ஒரு செங்கல்லில் மனித வடிவம் எழுதி அதனை மண்சட்டி ஒன்றில் வைத்து இறந்த ஆன்மாவை கல்லில் ஆவாவித்து, அபிசேகம்,பூசை, தர்ப்பணம் செய்து பின்டம் இட்டு வழிபட்ட பின் இவை எல்லாவற்றையும் கொண்டு சென்று நீரில் இறங்கி முறையே பிண்டம்,கும்பம்,பா'ணம்,அஸ்தி ஆகியவற்றை நீரில் சேர்த்து கர்த்தா கரையேறுவார்.

வீட்டுக்கிருத்தியம்: இது பிராமணக் குருக்களைக்கொண்டு செய்யப்படுவது. இதில் புண்ணியாகவாசனம், ஏகோதிட்டம், முதலாவது மாசிக சிராத்தம் முதலியன இடம்பெறும்.

புண்ணியாக வாசனம்: ஆசௌச நிக்கத்துக்காகச் செய்யப்படுவது. ஆசாரியார் விநாகபூசை, வருணகும்ப பூசை செய்து பஞ்சகெளவியம் தருவார். அதனை மாவரும் பருகித், தம் தொடக்கையும், வீடு முற்றிலும் தெளித்து வீட்டு தொடக்கையும் கழிக்கவேண்டும். இதன்பின்னரே வீட்டில் சமையல் தொடங்கப்படும்.

ஏகோதிட்டம்: அந்தனர் ஒருவரை வரவழைத்து பூசையிடத்தில் மேற்குமுகமாக இருத்தி, இறந்தவரை மந்திரத்தால் அவரில் எழுந்தருளவேண்டுக. அவருக்கு என்னைய், அரைப்பு கொடுத்து ஸ்நானம் செய்ததாகப் பாவித்து, சந்தனம், பூ, வள்திரம் சாத்தி, குடை, செருப்புபாய், விளக்கு, அரிசி காய்கறி முதலான வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களும் தானம் செய்து பூசித்து வழியனுப்புக.

சிராத்தம்: ஆசாரியார் செய்யும் பூசைகளின் பின் தர்ப்பணம்(என்னும் நீரும் இறைத்தல்), பிண்டம்(அரிசிமா, என்னு,வாழைய்பழம் முதலானவை சேர்த்துப் பிசைந்து) சமர்ப்பித்து, நைவேத்தியம் படைத்து வழிபடுக. ஆசாரியாருக்கு தானம் தட்சணை கொடுக்கவும்.

மாசிக சிராத்தம்: அந்தியேட்டியின் பின் ஒவ்வொரு மாதமும் இறந்த திதியிலும், விசேடமான வேறு நாலு திதிகளிலும் மாசிக சிராத்தம்

செய்யவேண்டும். அவ்வப்போது இவற்றைச் செய்ய இயலாதவிடத்து அப்பதினைந்து மாசிக் சிராத்தங்களையும் ஒருசேர ஆட்டைத் திவசத்தின்போது செய்யலாம்.

ஆட்டைத்திவசம்: (ஆண்டு + திவசம்) ஒருவர் இறந்து ஓராண்டு நிறைவில் இறந்த மாதம்,பட்சம்,திதியில் செய்யப்படும் சிராத்தம். ஆசாரியர் புண்ணியாகவாசனம் முடித்து பூசை கிரியைகள் செய்வார். தர்ப்பணம், பிண்டம் சமர்ப்பித்தல் முதலியன செய்யப்படும். பிண்டம் இடும்போது, இறந்தவர் தந்தையாயின் தந்தை, பேரன், பிட்டன் ஆகியோருக்கு ஒவ்வொரு பிண்டமும் தம் வம்ச முன்னோர்கள் யாவுருக்கும் பிண்டமுமாக நான்கு பிண்டங்கள் வைக்கப்படும். இறந்தவர் தாயென்றால் தாயார், தந்தையின் தாயார்,பேரனின் தாயார், வம்சமுன்னோர் ஆகியோருக்காக நாலு பிண்டங்கள் வைக்கப்படும். தாயின் சிராத்தத்தின் போது, தந்தை உயிரோடிருந்தாலோ, தந்தையின் சிராத்தத்தின் போது பேரன் இருந்தாலோ இந்தவருக்கான ஒரு பிண்டமே வைக்கப்படும். இவ்வாறு பிண்டம் இட்டபின் நைவேத்தியம் படைத்து வழிபாடு செய்து ஆசாரியருக்கு தானம், தட்சனை கொடுக்கவும்.

குறிப்பு: திதி நாளில் (அதிதிகளுக்கு) பிச்சையிடுதல் ஆகாது.

இதன் பின்னர் இறந்தவர் தந்தை ஆயின் மகார்(மகன்மார்) அமாவாசை விரதமும் தாயாகவிருந்தால் பூரணை விரதமும் அனுட்டிப்பர். மாதந்தோறும் இவ்விரதங்களை அனுட்டிக்காதவர்கள் ஆடி அமாவாசை, சித்திரைப்பூரணை விரதங்களையாவது கட்டாயமாக அனுட்டிக்கவேண்டும்.

வருடந்தோறும் பூரடாதி மாதத்தில்வரும் மஹாயள சிராத்தமும் இறந்தமாதம் இறந்த திதியில் வருடசிராத்தமும்(திவசம்) செய்தல் வேண்டும். தீர்த்தயாத்திரை தலையாத்திரையின் போது எந்நாளாயினும் அங்கு பிதிர்களுக்காகத் தர்ப்பணம் செய்தல் புண்ணியமாகும். அயோத்தி, மாயா, மதுரா, காசி, காஞ்சி, அவந்திகா, துவாரகா ஆகிய ஏழஷ்டலங்களில் செய்யும் தர்ப்பணம் பிதிர்களுக்குச் சிறந்த பலனைத்தரும்

ஆட்சௌசம்

இது ஜனனாசொளசம், மரணாசொளசம் என இருவகைத்து.

ஆட்சௌசம் உள்ளவர்கள் அது முடியும் காலம் வரை கோவிலுக்குப் போவதும்,மங்கள காரியங்களில் பங்குகொள்வதும் ஆகாது. கொள்ளிவைத்தவர்களும், இறந்தவரின் பிள்ளைகளும் ஆட்டைத்திவசம் முடியும்வரை விவாகம் செய்தல், புதுமனைபுகுதல், போன்ற விசேட மங்கள

காரியங்கள் செய்தல் ஆகது. ஒருவர் இறந்தால் அவருடைய மனைவிட கணவன்,பிள்ளைகள்,பிள்ளைகளின் தந்தைவழிப் பாட்டனும், சகோதரர்களும் இவ்வாறான ஆண்வழி முதாதையர்கள்,வழித் தோண்றல்களும்,பிரேதத்துக்கு அரைப்பு எண்ணெய் வைத்தவர்கள்,வாய்க்கரிசி போட்டவர்கள் ஆசௌசம் உள்ளவிட்டில் உணவோ பானமோ அருந்தியவர்களும் ஆசௌசம் உடையவர்களாவர். இவர்கள் யாவரும் புண்ணியாகவாசனம் முடியம்வரை தொடக்குக் காத்தல்வேண்டும். பெண்களைப்பொறுத்தமட்டில் மணமாகாத பெண் ஆண்பிள்ளைபோலக் கருதப்படுவர். மணமான பெண் தன் கணவனின் ஆசௌசங்களைக் காக்கக் கடவர். உதாரணமாக மணமான பெண்னின் தந்தை இறந்தால் அவருக்கு ஆசௌசம் இல்லை. அவரின் கணவனின் தந்தை இறந்தால் ஆசௌசம் உண்டு.

பொதுவாகப் புண்ணியாகவாசனம் 31 ஆம் நாளில் செய்யப்படுவதானாலும் பிராமணர்களுக்குப் பத்தாம் நாளிலும், விசேஷ தீட்சை பெற்றவர்களுக்கு 16 ஆம் நாளிலும் குறிப்பிட்ட சில தொழில்களைச் செய்வோருக்கு 31 ஆம் நாளுக்கு முன்பும் செய்ய விதியுண்டு.

எண்ணெய் அரைப்பு வைக்கவும்,வாய்க்கரிசி போடவும் தகுதியானோர்: தந்தை,தாயாரை இழந்த ஆண்களும் கணவனை இழந்த பெண்களும் ஆவார். எல்லோருமே தமது பெற்றோருக்கு இவற்றைச் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

பஞ்சமி தோட்டம்:

அவிட்டம், சதயம், பூர்ப்பாதி, உத்தரட்டாதி, ரேவதி ஆகிய நட்சத்திரங்களில் ஒருவர் மரணமானால் முறையே 6,3,3, ஒன்றை மாதம் தோ'ம் எனக் கூறப்படுகிறது. சாந்தி செய்து நீற்றுப் பூசினிக்காயை வீட்டில் நேர்ந்து கட்டுக.

அவமிருத்து:

இயற்கையல்லாத மரணம் (அவமிருத்து) அடைந்தவர்களுக்கு மரணக் கிரியைகள் செய்யாமல் பூதவுடல் தகனம் செய்யப்படும். ஆறுமாதம் ஆசௌசம். ஆறுமாத முடிவில் தருப்பையில் ஆவியை ஆவாஹனம் செய்து அந்தியேட்டி முதலியன செய்யப்படும்.

கிரியைகளின் பலன்

அபரக்கிரியை	-	இந்தவர் சிவபதம் பெற உதவும்
கண்ணாம் இடித்தல்	-	சரீர பரிகத்தி
அஸ்தி சஞ்சயனாம்	-	புண்ணிய தீர்த்த பலன்

அந்தியேட்டி	-	மந்திரம்,கிரியைகளில் ஏற்பட்ட குறைகள் நிவிர்த்தி
பா'னை பூசை	-	ஆண்மா கல்லாய் கிடவாது காத்தல்
ஏகோதிட்டம்	-	பிரேத தத்துவ நீக்கம்
மாசிக சிராத்தம்	-	சர்ர வளர்ச்சி
தான் தருமங்கள்	-	புண்ணியப் பேறு
சிராத்தம்	-	ஆண்மாவுக்கு உணவு
என்	-	பாவ நீக்கம்

கிரியைகள் செய்யும் கர்த்தா நீண்ட ஆயள்,ககம்,சந்ததி வித்தி, சிவகிருபை இவற்றைப் பெறுவார்.

இறந்த ஒருவரின் ஆண்மா, தான் செய்த நல்வினை,தீவினைகளுக்கேற்ப உடனேயே வேறு பிறப்பு(தூலதேகம்) எடுக்கலாம். அல்லது ஆவியாகவே (குக்கும் தேகம்) இனப் துப்பங்களை அனுபவித்துத் தீரிந்து,குறித்த காலத்தின் பின் பிறவி எடுக்கலாம். அபரக் கிரியைகள் செய்வதன் மூலம் அதன் தீவினைப் பலனைக் குறைத்தும் நல்வினைப் பலனை அதிகரித்தும் உபகாரம் செய்யலாம். அவ்வெப்போது செய்யப்படும் சிராத்தம், தர்ப்பணம், பிண்டம் ஆகியவற்றால் பிறவி எடுத்திருந்தாலும், ஆவிநிலையி விருந்தாலும் அவ்வாள்மாவுக்கு நற்பலன் கிடைக்கும். வாழ்நாளில் ஒருவருக்கு ஏற்படும் அதிட்டம், துரதிட்டம் என்பன அவரின் முற்பிறப்பு மக்களால், சந்ததியினரால் செய்யப்படும், செய்யத்தவறும் சிராத்தம் முதலியவற்றால் ஏற்படுகின்றன. தம்மைப் பெற்ற தாம் தந்தையர் உயிரோடிகுக்கும்போது அவர்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பது எவ்வளவு அவசியமான கடமையோ, அவ்வளவு அவசியமானவையே அவர்கள் இறந்தபின் செய்ய வேண்டிய கடமைகளும்.

தாய்தந்தையரை இழந்த ஒவ்வொரு மகனும் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பெற்றோருக்கான சிராத்தம் செய்தல் அவரவர் கடமையாகும்.

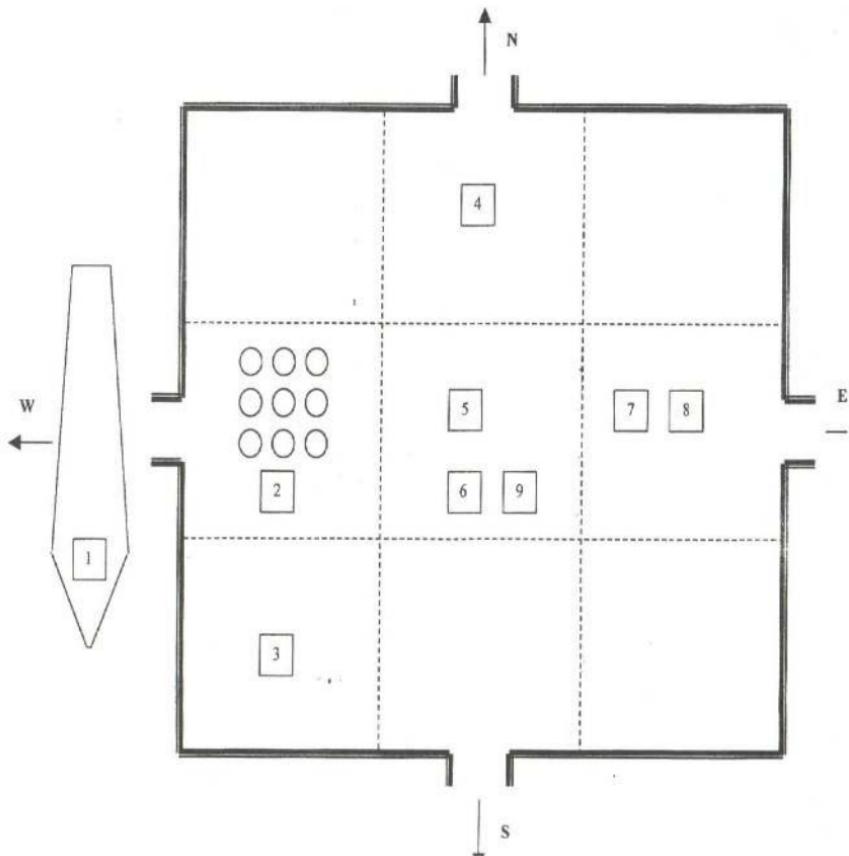
“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான்என்றாங்கு ஜம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை.”

என்று திருவள்ளுவர் பிதிர்களை முதலில் சுட்டியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

- - - - -

கிரியை மண்டப அமைப்பு

- 1) பூதவுடல்
- 2) ஸ்நபந் கும்பம்
- 3) பஞ்சகெளவியம்
- 4) உருத்திரகும்பம் (மயானத்திற்கு)
- 5) ஓமகுண்டம்
- 6) குருக்கள்
- 7) உரல்
- 8) உலக்கை
- 9) கர்த்தா

ஸமக்கிரியை செய்வதற்கு தேவையான பொருட்கள்.

மஞ்சள்மா	-	100 கிராம்	
அரிசி மா	-	100 கிராம்	
நல்லெண்ணெய்		சிறியபோத்தல்	
சிகைக்காம் அல்லது அரப்பு -	100	கிராம்	
நெல்லு	-	100 கிராம்	
பச்சை அரிசி	-	1 கிலோகிராம்	
என்னு(கறுப்பு)	-	100 கிராம்	
நெற்போரி அல்லது அரிசிப்பொரி-	100	கிராம்	
சமித்து	-	1 கட்டு	
நெய்	-	1 ரின் சிறியது	
தேங்காம்	-	3 முடியுடன்	
நூற்பந்து-வெள்ளை	-	1	
பன்னர்	-	1	
மண்பானை	-	1	
வாழைதிலை	-	2	
மாவிலை	-	15	
வெற்றிலை	-	30	
பாக்குச் சீவல்	-	50 கிராம்	
வாழைப்பழம்	-	6	
எலுமிச்சம்பழம்	-	2	
கற்பூரம்	-	1 பெட்டி	
சாம்பிராணி-ஜாதுவர்த்தி	-	2 பெட்டி	
பால்	-	1 சிறியது	
இனாந்தி	-	1	
குத்துவிளக்கிற்கு எண்ணெய்- விளக்கிற்குத் திரிநூல்		1 சிறியது	
விபூதி	-	சிறிதளவு	சந்தணம்-சிறிதளவு
குங்குமம்	-	சிறிதளவு	
கும்பத்துப் பட்டு-சிவப்பு	-	1	
வெள்ளைத்துணி	-	3 மீற்றர்	
குருக்கள் வேடிசால்வை	-	1	
சந்தனக்கட்டைகள்	-	3துண்டுகள்	சில்லறைக் காக்கள்
மணல்	-	சிறிதளவு	
கடமைசெய்யவர்களுக்கு வேட்டிசால்வைகள்		பூமாலைகள்- விருப்பம்போல்	
பூக்கள்	-	4கட்டு	
பேரூப்பிள்ளைகள் இருப்பின் நெய்ப்பந்தங்கள் அல்லது மெழுகுவர்த்திகள்			
குத்துவிளக்கு	-1	(பாவனைக்கு)	பாவனைக்கு தட்டுக்கள் -2

பெண் கமங்கலியாக சிவபதம் அடைந்தால்

அகல் விளக்கு -1 எலுமிச்சைப் பழம் -1

மஞ்சல் கிழங்கு -1 சிறிய தட்டு -1 நெல்லு -சிறிதளவு

திவசம் செய்வதற்கு தேவையான பொருட்கள்.

மஞ்சள்மா	-	100 கிராம்		
அறிசி மா	-	250 கிராம்		
உழுந்து மா	-	250 கிராம்		
எள்ளு	-	100கிராம்		
சர்க்கரை	-	100 கிராம்		
தேன்	-	சிறியளவு		
நெய்	-	சிறியளவு		
பால்				
தயிர்				
தேங்காய்	-	5		
பச்சை அறிசி	-	1 கிலோகிராம்		
வெற்றிலை	-	25		
பாக்குச் சீவல்	-	50 கிராம்		
வாழைப்பழம்	-	6		
நூற்பந்து	-	வெள்ளை 1		
வாழைஇலை	-	5		
கற்பூரம்	-	1		
சாம்பிராணி-ஊதுவர்த்தி	-	2 பெட்டி		
குத்துவிளக்கிற்கு எண்ணேய்-		1 சிறியது		
விளக்கிற்குத் திரிநூல்				
விழுதி	-	சிறிதளவு		
சந்தணம்	-	சிறிதளவு		
குங்குமம்	-	சிறிதளவு		
சில்லறைக் காக்கள்		பூக்கள்	-	2கட்டு

தானத்திற்கு

எலுமிச்சம்பழம்	-	1	இஞ்சிக்கிழங்கு	-	1
அறிசி			மரக்கறிவகை		
வேடி சால்வை					

படைப்பதற்கு

சமைத்த உணவு வகை		பலகாரங்கள்
பழவகைகள்		இளாந்திர

பாவனைக்கு

குத்துவிளக்கு	-	2	செம்பு	-	1
---------------	---	---	--------	---	---

வீட்டுக்கிருத்தியம் செய்வதற்கு தேவையான பொருட்கள்.

மஞ்சள்மா	-	100 கிராம்		
அரிசி மா	-	250 கிராம்		
உழுந்து மா	-	250 கிராம்		
என்ன	-	100கிராம்		
சர்க்கரை	-	100 கிராம்		
தேன்	-	சிறியளவு		
நெய்	-	சிறியளவு		
பால்				
தயிர்				
தேங்காய்	-	5		
பச்சை அரிசி	-	1 கிலோகிராம்		
வெற்றிலை	-	25		
பாக்குச் சீவல்	-	50 கிராம்		
வாழைப்பழம்	-	6		
நூற்பந்து	-	வெள்ளை 1		
வாழை இலை	-	5		
கற்பூரம்	-	1		
சாம்பிராணி-ஊதுவர்த்தி	-	2 பெட்டி		
குத்துவிளக்கிற்கு எண்ணெய்-		1 சிறியது		
விளக்கிற்குத் திரிநூல்				
விழுதி	-	சிறிதளவு		
சந்தனைம்	-	சிறிதளவு		
குங்குமம்	-	சிறிதளவு		
சில்லறைக் காக்கள்			பூக்கள் -	2கட்டு

தானத்திற்கு

எலுமிச்சம்பழம்	-	1	இஞ்சிக்கிழங்கு	-	1
நல்லெண்ணெய் சிறியபோத்தல்					
சிகைக்காய் அல்லது அரப்பு	-	100 கிராம்			
அரிசி-			மரக்கறிவகை		
சேலை அல்லது வேட்டிசால்லை			செம்பு -	1	
விளக்கு	-	1	குடை -	1	
மிதியடி			பாய் -	1	

படைப்பதற்கு

சமைத்த உணவு வகை			பலகாரங்கள்	
பழவகைகள்			இளந்து	

பாவனைக்கு

குத்துவிளக்கு	-	2	செம்பு -	1
---------------	---	---	----------	---

அன்புடையீர்!

வாழ வழி காட்டும் இவ்
அருட்பாடல் கள்
வெளியீட்டை எமது

தந்தை கந்தையா குணரத்தினம்
அவர்கள் நினைவாக வெளியிடுவதில்
நாம் பெருமையடைகின்றோம். மரணம்
கொடியது. அது எப்போது ஒருவரை
அரவணைத்துக் கொள்கின்றது
என்பதுவும் நாமறியாத ஒன்று. எமது
அன்புக்குரியவர்களின் பிரிவின் போது
எமக்கு ஒரளவு அமைதியைத் தரும்
எனக்கருதும் வாழ்கைக்கு வழிகாட்டும்
இவ் அருட்பாடல்களை வெளியிட்டு
உதவுமாறு எம் தந்தை சார்ந்திருந்த
சைவ முன்னேற்றச் சங்கம் விடுத்த
வேண்டுகோளை. நிறைவேற்றி
வைப்பது எமக்கு அமைதியைத்
தருகின்றது

மகன், மகள்